

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 28002 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 9. 2020, sp. zn., jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil úmyslně tím, že dne X, v X hodin, v obci X, u domu č. p. X, ve směru do obce X, po pozemní komunikaci řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, a při silniční kontrole se na výzvu příslušníka Policie České republiky podrobil orientačnímu vyšetření za účelem zjištění obsahu jiné návykové látky v těle. Provedeným testem DRUGWIPE byla v testovacím okénku indikována pozitivní přítomnost drogy CA cannabis (THC/marihuana, hašiš). Na následnou výzvu policisty se žalobce odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření včetně odběru biologického materiálu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou.
2. Za přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 30 000 Kč, podle § 35 písm. c) a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu byl žalobci dále uložen čtrnáctiměsíční trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a dále podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. V žalobě žalobce namítal, že nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci, ve výsledku řízení spatřuje pochybení policie i správních orgánů, které nevyloučily možnost podjatosti svědků – zasahujících policistů. Žalobce zasahující policisty zná, a není proto možné vyloučit, že tato známost může v policistovi vyvolat subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, nebo neviděl, ač se staly. Z jejich popisu přestupkového jednání není zjevná jednoznačná odpovědnost za přestupek. Pokud byl žalobce policistou ústně poučen o tom, čeho se dopouští, nepovažuje takové poučení za dostatečné s ohledem na popsání pochybnosti ohledně nezajatosti svědků. Žalovaný se také nezabýval naplněním materiálních znaků přestupku. V jednání žalobce nelze spatřovat závažné porušení veřejného zájmu, když přítomnost návykové látky v těle žalobce nebyla prokázána a žalobce nebyl nucen strpět postup policie.

II. Vyjádření žalovaného

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

5. Přestupek žalobce oznámila Policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila oznámení o přestupku sepsané s žalobcem při silniční kontrole, dále úřední záznam o provedené silniční kontrole s přiloženým písemným poučením řidiče, dva lístky z přístroje Alkotest Dräger včetně kalibračního protokolu a ověřovacího listu tohoto přístroje, certifikát o provedení školení ppap. X v obsluze tohoto přístroje, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky, výpis z evidenční karty řidiče a DVD s videozáznamem ze silniční kontroly. Správní orgán I. stupně zahájil řízení vydáním příkazu ze dne 11. 11. 2019, jímž byl žalobce uznán vinným nejen shora popsáním přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ale rovněž také přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 tohoto zákona, když měl řídit vozidlo přes blokaci jeho řidičského oprávnění, a dle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť měl řídit vozidlo pod vlivem alkoholu. Proti příkazu si žalobce podal odpor.
6. V dalším průběhu řízení byly přestupky žalobce projednány při ústním jednání dne 23. 12. 2019, kdy byly provedeny listinné důkazy a videozáznam ze silniční kontroly, načež bylo usnesením ze dne 30. 12. 2019, č. j. X, řízení zastaveno v rozsahu přestupku spočívajícího v řízení vozidla přes blokaci řidičského oprávnění žalobce. Správní orgán I. stupně následně dne 5. 2. 2020 pokračoval v ústním jednání, přičemž nad rámec dostupných listinných důkazů provedl dokazování výsledkem svědků – policistů ppap. X a pap. X. Oba svědci uvedli, že provedli silniční kontrolu žalobce, který podstoupil orientační dechovou zkoušku a orientační test ke zjištění návykových látek, oboje s pozitivním výsledkem. Následně byl žalobce vyzván k podstoupení odborného lékařského vyšetření v České Lípě, což přes poučení, které mu bylo předáno i písemně, odmítl.
7. Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2020, č. j. X, byl žalobce shledán vinným jak shora popsáním přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, tak přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť měl řídit vozidlo pod vlivem alkoholu. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno žalovaným, načež prvostupňový správní orgán usnesením ze dne 8. 7. 2020, č. j. X, zastavil řízení také v rozsahu přestupku spočívajícího v řízení vozidla pod vlivem alkoholu. V dalším průběhu řízení správní orgán I. stupně po písemném vyjádření žalobce pokračoval v ústním jednání, k němuž se žalobce nedostavil, a dne 14. 9. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným shora popsáním přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
8. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zrekapituloval celý průběh správního řízení a dospěl k závěru, že spáchání přestupku žalobcem bylo jednoznačně prokázáno. Žalobce se po pozitivním orientačním testu na návykové látky odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření, čímž porušil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu a naplnil formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Svým jednáním ohrozil zájem na prevenci rizika negativních následků řízení pod vlivem návykové látky, a byl tak naplněn i materiální znak přestupku. Správní trest byl uložen v rámci zákonných sazeb, žalobce se stejného přestupku dopustil opakovaně.
9. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění k námitkám žalobce uvedl, že žalobce nekonkretizoval, v čem by měla spočívat vada

výroku prvostupňového rozhodnutí. Dokazování bylo provedeno v náležitém rozsahu, významné jsou zejména výpovědi policistů, jimž korespondují i dostupné listinné podklady. Osoba žalobce byla na místě jednoznačně ztotožněna lustrací. O následcích odmítnutí vyšetření byl žalobce policisty poučen, ani případná absence takového poučení by však nezaložila nezákonnost postupu policistů, neboť taková speciální poučovací povinnost není zákonem uložena. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění musí vědět, jaké jsou jeho povinnosti dle zákona o silničním provozu. Materiální stránka přestupku byla naplněna, když k jednání naplňujícímu formální znaky přestupku nepřistoupily další významné okolnosti vylučující porušení nebo ohrožení zájmu společnosti chráněného zákonem. Společnost nemá zájem na tom, aby účastníkem silničního provozu byl řidič, který nesplnil své zákonné povinnosti, čímž se zvyšuje riziko dopravní nehody. Žalobce jednal v nepřímém úmyslu, žalovaný se ztotožnil s trestem, jak jej uložil správní orgán I. stupně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
11. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem.
12. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.
13. Krajský soud nesdílí pochybnosti žalobce v otázce jeho viny předmětným přestupkem. Lze se jedinečně ztotožnit se závěry správních orgánů, dle nichž byl skutkový stav bez pochyb prokázán jak svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, tak videozáznamem z kontroly a listinnými důkazy založenými ve správním spise. Žalobce ani nespornuje, že po pozitivním orientačním testu na návykové látky odepřel podstoupení lékařského vyšetření na jinou návykovou látku. Žalobní argumentaci staví na možné podjatosti policistů, popřípadě nedostatku poučení o jeho povinnosti podrobit se vyšetření.

14. K tomu soud uvádí, že námitka možné podjatosti policistů je zcela obecná, žalobce ani neuvádí, z čeho tuto podjatost dovozuje. Policisté přitom nebyli správním orgánem, který o přestupku žalobce rozhodoval, a nemohli být proto pro podjatost vyloučeni z rozhodování. Jejich případný vztah k žalobci by potenciálně mohl ovlivnit pouze důvěryhodnost jejich výpovědí, kterou správní orgány hodnotí dle principu volného hodnocení důkazů. Žalobce však v daném případě hovoří pouze o tom, že policisty zná, což samo o sobě důvěryhodnosti policistů ničeho neubírá. Nadto byl průběh silniční kontroly zachycen na videozáznamu, který je součástí správního spisu a na němž je zachycen profesionální přístup později konzistentně vypovídajících policistů k provádění kontroly, a to bez vyjádření negativních postojů policistů vůči žalobci. Pokud žalobce hovoří o možném mylném subjektivním přesvědčení policistů, nepovažuje soud za reálné, aby se dva policisté zmýlili v tom, že žalobce na výzvu odmítá lékařské vyšetření.
15. Navíc lze jen zopakovat, že průběh silniční kontroly včetně poučení žalobce, které v písemné podobě sám před objektivem policisty podepsal, je zachycen na zmiňovaném videozáznamu. Soud sdílí také názor správních orgánů, které s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 38/2010-350, uvedly, že žalobce si jako držitel řidičského oprávnění měl být vědom své povinnosti podrobit se vyšetření. Tato povinnost je mu totiž uložena přímo zákonem o silničním provozu a k možnému postihu za její porušení není třeba předchozího speciálního poučení o ní.
16. Další žalobní námitka směřuje k tomu, že žalobce nenaplnil materiální stránku přestupku, resp. že se žalovaný materiální stránkou nezabýval. Ani tato námitka však důvodná není. Správní orgány obou stupňů odůvodnily, proč považují materiální stránku přestupku za naplněnou. Pokud žalobce uvádí, že přítomnost návykové látky v jeho těle nebyla prokázána, pak se argumentačně zcela míjí s povahou přestupku, který spáchal. Přítomnost návykových látek v jeho těle policistům naznačil orientační test, což policisty vedlo k výzvě žalobce, aby se podrobil lékařskému vyšetření. To žalobce odmítl, čímž sám znemožnil jednoznačné potvrzení či vyvrácení přítomnosti návykové látky v jeho těle. V návaznosti na to nebyl žalobce ve správním řízení postižen za řízení vozidla pod vlivem návykové látky, nýbrž za porušení své zákonné povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření. Tímto svým jednáním žalobce zasáhl zájem společnosti na tom, aby se silničního provozu účastnili pouze řidiči, kteří plní své zákonné povinnosti.
17. K otázce naplnění materiální stránky přestupku krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 (rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz), kde Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Materiální znak obrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty obrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich obrožení. Tato koncepce znamená, že v běžně se vyskytujících případech, které nezavdávají svými mimořádnými okolnostmi důvod věc posoudit jinak, je naplněním formální stránky přestupku naplněna také stránka materiální.“

18. Žalovaný správně konstatoval, že žádné mimořádné okolnosti v případě žalobce z provedení dokazování nevyplynuly. Lze si ostatně jen s obtížemi představit mimořádnou situaci, kdy by právě v případě naplnění formálních znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d), nedošlo k naplnění materiální stránky. V daném případě se jednalo o běžnou silniční kontrolu, při níž se žalobce po výzvě bez dalšího odmítl podrobit lékařskému vyšetření. O naplnění materiální stránky přestupku proto soud nemá pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

19. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce a žalovaného.
20. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
21. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. května 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce